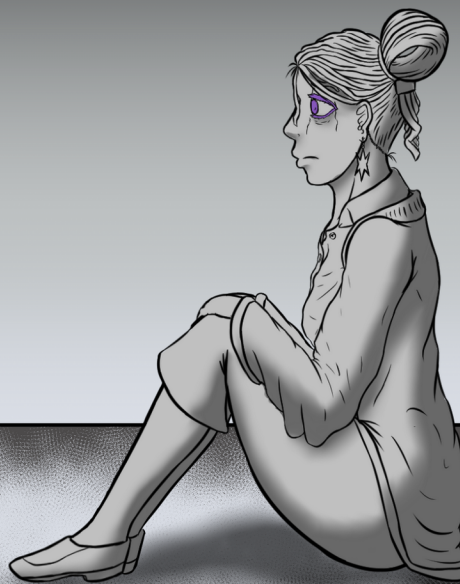
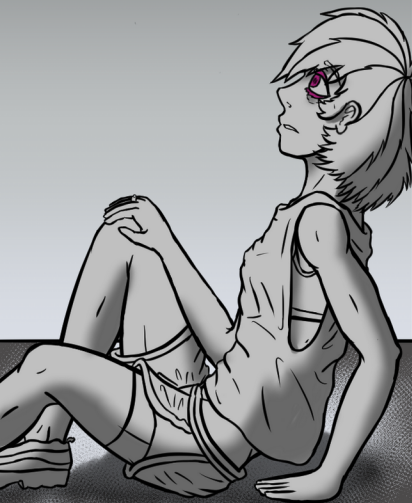

Як врятувати життя

Українською

За авторством PaulAsaran

Переклав Volkov

Про фанфік

Неочікувана зустріч у барі дозволила Реріті і Твайлайт зблизитися через особисті зруйновані шлюби. Тепер же настав час для наступного жахливого кроку. Коли сумніви почали спливати на поверхню, вони звернулися до спільної подруги, щоб та допомогла їм знайти сміливість.

Не існує інструкцій, як правильно розривати стосунки.

[Від перекладача]

Ця історія складається із 3 фанфіків. Це 2 частина. Перевірте розділ «Технічні і легальні деталі» -> «Список моїх інших перекладів», там ви знайдете посилання на усі інші мої переклади під, включаючи цю трилогію.]

Технічні і легальні деталі

«How to Save a Life»

<https://www.fimfiction.net/story/444713/how-to-save-a-life>

Сторінка автора PaulAsaran на fimfiction

<https://www.fimfiction.net/user/111840/PaulAsaran>

Права на обкладинку належать PaulAsaran.

GitHub сторінка перекладу

https://github.com/Vovkiv/How_To_Save_a_Life-ukr

Список моїх інших перекладів

https://github.com/Vovkiv/mlp_fics_that_i_plan_to_translate

Зміст

Обкладинка.....	1
Про фанфік.....	2
Технічні і легальні деталі.....	3
Зміст.....	5
Якби я знала.....	6

Якби я знала...

Палець Реріті затремтів, коли вона натиснула кнопку, відправляючи повідомлення. Її подих був короткий. Останній дизайн одягу непомітно лежав на робочому столі, вже п'ятнадцять днів без прогресу. А тепер? Тепер вона може тільки жувати свої пальці та витріщатися на екран. Вона знала, що відповідь може не прийти годинами, але це все рівно не зупиняє її.

У пошуках порятунку від шлунка, що стискався, вона перевела погляд на вікно із свого дванадцяти поверхового офісу. Місто Кантерлот яскраво сяяло під полуденним сонцем, виблискуючи, як дорогоцінний камінь. Видовище, яке колись сповнювало її задоволенням, підтвердженням її досягнень. Тепер же воно було сірим та безжиттєвим.

Це не була провина міста. Вона знала це. Це не допомогло з гіркотою, що плавала всередині неї.

Її голова повернулась у сторону телефону у її руці, як той завібрував. Знайоме ім'я перехопило її подих, жах повзав по її тілу і тримав її палець над телефоном. Здолавши параліч, вона доторкнулась екрану і прочитала повідомлення.

Так, цих вихідних. Пінкі передає вітання.

І це все. Усі ці переживання заради цих шести слів. Цієї дорогоцінної фрази не вистачало їй, наче теплого пальто забутого вдома холодного зимового вечора. Реріті довго і глибоко зітхнула. Її очі горіли, але вона закрила повідомлення і почала нове. Подобається це їй чи ні, але час настав.

***

Сансет Шимер подала чашку в тремтячі руки гостя.

— Здається, у тебе залишилося мало часу.

— Завтра. — Прошепотіла Твайлайт Спаркл, дивлячись у чашку, з якої йшов пар.

— Вона хоче це зробити *завтра*. Я н-не готова.

Твайлайт всілась у зручне крісло. Сансет же зайняла обідній стілець. Він був твердим та прямим, що змушувало її правильно сидіти, дозволяючи їй краще сфокусуватися. Їй знадобився момент на роздуми, доки вона здувала пару з її чашки. Не так часто до неї в офіс навідувалися друзі без попереднього оголошення, ще й з такою делікатною справою. Більш делікатною, ніж з тим, з чим їй доводилось мати справу на звичайній роботі. Хоча б, зараз йшов урок, тому їй не треба було бентежитися про учнів Кантерлотської школи, які приходять сюди з якоюсь роздутою «катастрофою», яку можуть придумати тільки збуджені, не-зовсім-самостійні підлітки.

Вона сьорбнула свого чаю «Ерл Грей» і вирішила почати з того, щоб підняти настрій.

— Ти ж в курсі, що я беру плату погодинно?

Твайлайт насупила брова за окулярами. Піднявши голову, вона оглянула невеличкий офіс радника і його «де-мотивуючи» постери, сертифікати досягнень, диплом докторської ступені і багато книг про дитячу психологію і самодопомогу. Нарешті, Твайлайт сухо відповіла.

— Ти на зарплатні.

— Дідько.

Сансет клацнула пальцями.

— Можливість втрачена. Цього разу, ти перемогла, Твайлайт Спаркл.

Вона була нагороджена посмішкою і це трошки підняло її впевненість. Але миттєва радість Твайлайт швидко зникла, коли вона кинула погляд на її телефон який лежав на столі між ними. Він все ще показував то зловісне

повідомлення, судячи з усього, через яке Твайлайт вирішила зробити неочікуваний візит.

— Я не знаю, що робити.

— Я не звинувачую тебе у цьому.

Що було чистою правдою. Ситуація нагадувала повний безлад. Вона знала, що у Рейнбоу і Реріті були проблеми, які вона помічала кожного разу коли зустрічалась з ними, але вона обрала не втручатися, тільки якщо вони не спитають про це. Ситуація з Тімбером Спрусом і Твайлайт була новою для неї. Але не неочікуваною.

— І що ти хочеш зробити?

Твайлайт не відповідала певний час. Вона сьорбнула свого чаю, очевидно намагаючись виграти собі трошки часу. Погляд її очей не спадав з телефону, навіть коли пара затуманила її окуляри. Сансет чекала, дивилась за змінами у виразі обличчя її подруги. Вони були дрібними: посмикування ока, дуття, тихі ковтки.

— Я хочу знайти рішення, яке зробить усіх щасливими.

Твайлайт заплющила очі й похитала головою.

— Я н-не думаю, що цього разу це станеться.

Сансет кивнула, рада обхідному шляху.

— Це відбувається, час від часу. Визнавати це — правильне рішення. Іноді стаються ситуації, де все що ми можемо, так це максимально зменшити шкоду.

Відставивши чашку, вона звела руки й вперла підборіддя на долоні.

— Так, що найбільше ти хочеш уникнути?

Твайлайт тихо розсміялась.

— З чого б почати? Я не хочу, щоб Рейнбоу ненавиділа мене. Я хочу, щоб Тімбер знову був щасливим. Я хочу, щоб те, що між мною та Реріті, не було просто рандеву яке знищить наші життя. Я не хочу, щоб наші кар'єри не були під загрозою через це. Я...

Вона облизнула свої губи, очі почали намокати. Поклавши чашку в сторону, вона зняла окуляри і протерла їх.

— Я хочу, щоб у Корони було стабільне життя, з стабільними батьками які люблять її. І я люблю. Я дуже сильно люблю її. Якщо я зроблю це, якщо я здамся, що станеться з нею?

— У неї завжди будеш ти.

— Але їй потрібен батько!

На момент, обличчя Твайлайт набуло насуплений погляд розчарування, який посилювався разом зі сльозами, які нарешті почали йти з її очей. Але погляд так же швидко зник, як і з'явився. Вона згорбилася на спинку стільця, схрестивши руки й стиснувши пальці за рукави сорочки. Вона поглянула так, наче побачила щось із не реального світу, коли запитала.

— Це правильно, так? Д-дітям потрібні обидва з батьків. Їй потрібно, щоб все було стабільно.

— Стабільно, так. Це ключове слово.

Сансет зітхнула, прекрасно розуміючи, що те що вона збирається сказати, може бути не зовсім правильним.

— Стабільність це важливо для дітей її віку, і мати хорошого опікуна у її житті це добре. Але це не означає, що вона обов'язково повинна рости з мамою і татом. Я можу привести багато прикладів, коли дитина виростала і без батька, і без матері, і з двома татами чи мамами, або взагалі без них, і все було нормально. Але важливо те як ти будеш діяти далі.

— Я повинна все зробити правильно. — пробурмотіла Твайлайт, здається, сама собі.

— Що як між мною та Реріті нічого не має? Що як це просто дурне почуття через наш спільний відчай, і все це припиниться через тиждень чи два? Через що доведеться пройти моїй доньці, якщо це станеться? Я не хочу... не хочу...

Сансет заплющила очі, щоб не дивитися на те як тяжко її подрузі. Завжди було важко допомагати тим, з ким вона близько була знайома, і це ридання завдавало їй більше болю, ніж від когось ще. Вона встала, пройшла повз столу, присіла на коліна поруч із кріслом і потягнула Твайлайт у ніжні обійми. Твайлайт схопилась за неї так, наче Сансет була рятувальним кругом у морі, тіло тремтіло від гикавки.

Притиснувши голову жінки до плеча, Сансет прошепотіла.

— Тоді тобі доведеться робити те, що ти повинна. Це нормально, якщо це не спрацює, Твайлайт.

— Ні, це не так. — Проскиглила Твайлайт.

— Це взагалі не нормально. Я спантеличена, налякана і... і...

— Це також нормально.

Сансет зберігала тон її слів заспокійливим, погладжуючи Твайлайт по спині.

— Ти будеш найкращою мамою для Корони, незалежно від того, що станеться. Я знаю про це, Твайлайт, як і ти.

— А-але Тімбер. Б-без нього, вона може...

— Чи ти розповідала йому про щось із цього?

Твайлайт не відповіла, але Сансет відчула як вона хитає головою біля її плеча.

— Чи ти намагалась?

Твайлайт різко відсахнулася, розчарування знову зіпсувало її гарне обличчя. Її акуратний пучок уже не був таким акуратним, пасма волосся було розпущене.

— Ну звісно я намагалась, але він *не слухав!* Це наче я зі стіною розмовляла.

Тримавши її на відстані витягнутої руки, Сансет обережно поставила наступне запитання.

— І доки ти розмовляла з цією стіною, чи розповіла ти йому про це? Я маю на увазі, конкретно про: ти покидаєш його, ти пробуєш з Реріті, ти забираєш Корону з собою?

Гнів знову зник. Рот Твайлайт то відкривався, то закривався, і страх знову повертався на її лице. Цього було достатньо, щоб Сансет зрозуміла, яка є відповідь.

— Скажи йому про це, Твайлайт. Перед тим як ти все це зробиш, виклади всі карти на стіл. Дай йому останній шанс, коли він дізнається про ставки.

— А-але що як він...?

— Він що? Не зміниться? Тоді все вирішено. Якщо він не почне рухатися після цього, то, можливо, це час прийняти, що він і не збирається. І якщо він не збирається, то буде Короні і далі жити в цих умовах? Тато якому немає діла і мама яка стає все більш озлобленою? Це не дуже то і «стабільно».

Твайлайт зустрілась з її поглядом, загубленим і не впевненим. Поступово, вона зачинила рот і зробила глибокий подих.

— І ти впевнена, що це найкраще рішення?

Знову підвівшись, Сансет посміхнулась їй.

— А як ти думаєш? Зрештою, це не про мене. Це про те, що найкраще для тебе і Корони.

Твайлайт всілась назад у крісло, крутячи пасмо двома пальцями доки вона думала.

— Просто це... це відчувається так егоїстично. Це ж не егоїстично?

Вона втерла сльози з лиця рукою.

— Я думаю, що це егоїстично.

На це посмішка Сансет стала тільки тепліше. Вона повернулась до свого сидіння і розслабилась, склавши руки на столі.

— Послухай ось що від мене, Твайлайт. Це не завжди неправильно бути егоїстичною, я то про це точно знаю.

***

Тімбер Спрус сидів на задньому ґанку. Знову.

Він бриньчав на гітарі з відсутньою струною. Знову.

Він виглядав так, наче не приймав ванну останні двадцять-чотири години. Знову.

Твайлайт Спаркл дивилась на нього через вікно у вітальній, намагаючись впізнати ноти, які ніколи не складались в правильну мелодію. Знову.

— Мама?

Твайлайт обернулась і побачила свою доньку яка сиділа на підлозі. Її шкіра не була як у її батька, з темним загаром, але її двокольорове волосся було більше схоже на волосся люблячої бабусі Вельвет. Вона виклала свої олівці і великий записник у якому вона полюбляє малювати, але зараз вона тільки дивилась на її маму. Твайлайт усміхнулася шестирічній дівчинці, коли вона наближалася, присівши, щоб бути на її рівні.

— Так, Корона?

Зелені очі Корони зустрілись з її, повні надії та ясного, тихого побоювання.

— Я можу піти з тобою вночі?

Голка встромиласть у серце Твайлайт, але її посмішка все ще трималась лише тільки завдяки силі волі.

— Чому ти хочеш піти зі мною?

— Тому що тато нудний. — Зізналася дитина, відводячи очі й знизуючи плечима.

— І... іноді він забуває про вечерю.

Глибокий вдих. Ще один. Твайлайт намагалась не уявити як її дитина (їхня дитина) йде спати голодною.

— Не переймайся, сонечко. Тітонька Санні сказала, що попіклується про тебе сьогодні вночі, доки я буду відсутня.

Вона була *так* рада, що вже домовилась про це з Сансет вчора.

— Звучить непогано, так?

Блискуча усмішка — це все, що потрібно було побачити Твайлайт.

— Думаєш, вона знову буде розказувати мені історії про поні?

— Можливо. Якщо ти *дуже добре* попрохаєш і будеш слухняною.

Твайлайт з усмішкою тицьнула в ніс доньки.

— І я знаю, що ти будеш слухняною, так?

— Угу!

Корона швидко перемкнула свою увагу на її записник, гортаючи на нову сторінку.

— Я намалюю поні і розкажу тітоньці Санні історію. Буде весело!

— Я впевнена в цьому.

Задоволена тим, що небезпека минула, Твайлайт підвелася й повернулася до дверей.

— Мама збирається поговорити з татом, а ти залишайся всередині, добре?

Відповідь «Добре» була приглушена. Цього було достатньо, щоб вона зупинилась, але вона не наважилась оглянутись назад. Чи знала Корона? Вона щось знає, якщо не у подробицях. Чи варто їй щось сказати?

Ні. Поки що. Не раніше, ніж Твайлайт буде впевнена, що буде далі. І вона не дізнається до сьогоднішньої ночі. З ще одним заспокійливим подихом, вона знову почала з дверей. Виходячи назовні, її зустрів яскравий, хороший день. Пташки на деревах, лише кілька хмар, що не закривали собою сонячне світло і приємна, прохолодна температура. Все це в їхньому дивовижному будинку в передмісті, скромному, враховуючи, скільки вона заробляла, і все ж зручному та привабливому. Там був Тімбер, який нічого із цього не помічав.

Вона підійшла до нього збоку, розмірковуючи над тим, як вона це збирається зробити. Стоячи обличчям до нього, її руки то стискалися то розтискалися. З чого їй треба почати? Як усі минулі рази?

Тімбер навіть не помітив її присутності. Він просто продовжував бриньчати, не звертаючи увагу на те, наскільки мелодія не потрапляла в ноти. Твайлайт відчула щось гаряче, що збільшувалось всередині неї,

щось, що змусило її скрипіти зубами. Вона була його дружиною. Його дружиною, і він навіть не захотів поглянути на неї. Ось вона, намагається отримати його увагу своєю присутністю, але вона наче була невидимою.

Твайлайт Спаркл втомилась від почуття невидимості.

— Тімбер, нам треба поговорити.

Він видав тихе гудіння, ледь чутне за його бриньчанням. Більше нічого, просто гул. Спека зростала. Якщо він вважав її такою нецікавою, можливо, Сансет мала рацію.

— Якщо ти не збираєшся зі мною говорити, тоді добре. Але я хочу щоб ти зрозумів, що це твій останній шанс.

Вона почекала кілька секунд. Нічого окрім бриньчання. Збурено, вона продовжила.

— Я не збираюся це більше терпіти. Я не дозволю тобі тягнути мене і нашу доньку на дно. Ти повинен зробити вибір. Зараз.

Нарешті реакція. Голова Тімбера трошки повернулась у її сторону. Його очі не повернулись до неї, але вона знала, що він хоча б почув і розмірковував. Його обличчя не демонструвало жодних емоцій, лише трошки тонкої меланхолії. На долю секунди, Твайлайт сподівалась, що ще є надія.

І тоді він повернувся до бриньчання.

— Тімбер...

Вона заплющила очі і дозволила гніву змитися. Він не доведе до хорошого, вона вже знала про це.

— Якщо ти не кохаєш мене більше, то я... я зрозумію. Я готова це прийняти. Але що до Корони, Тімбер? Нашу доньку. Чи не проявиш ти хоч трішки любові до неї?

Ще один поворот голови, ще одна пауза міркувань, але не мелодійна музика продовжувалась. Тімбер облизнув губи, і Твайлайт, з не маленьким шоком, зрозуміла, що, нарешті, він збирався говорити. Його голос був слабким, тихим. І без емоціональним, через що було важко зрозуміти його тон.

— Якщо ти підеш, чи забереш ти її?

Куля льоду застрягла в її грудях, витісняючи кисень з легенів. Твайлайт погойдувалась на місці, запаморочена і не була впевнена, за що схопитися, щоб втриматися на місці.

— Ч-чи зупинив би ти мене, якби забрала?

Не мелодійна музика припинилась. Стало тихо. Твайлайт здалося, наче увесь світ зупинився, щоб прислухатися до його відповіді. Очі Тімбера майже зустрілись з її, але він опустил їх у останній момент. Вперше за довгий, довгий час, його вираз обличчя був чимось іншим ніж меланхолією, але це не змінювало нічого в кращу сторону. Тепер же на ньому було обличчя поразки, наче він нарешті зрозумів глибину у яку він впав.

— Можливо... Можливо так буде краще.

Це був наче удар по обличчю. Цього разу, Твайлайт дійсно схопилась за стіну будинку, щоб не впасти.

— Т-ти маєш на увазі, що хочеш, щоб ми пішли?

Слова зривались з його вуст так повільно, наче йому треба було розсмакувати кожне з них, перед тим як вилити їх на її слабку постать.

— Я не...хочу... нічого. Чесно. Якщо ти тут. Якщо ти не тут. Якщо ти забереш Корону, я... я відчую щось. Просто щось. Я не знаю, що саме, тому просто «щось».

Він замовк, дивлячись у простір, погладжуючи руками гітару.

Твайлайт схопила себе за груди і боролась з голосом у голові, тим злим голосом, який наказував їй піти геть і покінчити з цим. Вона не могла, поки не спробує в останній раз.

— Якщо ти просто отримаєш допомогу, можливо, ми зможемо це виправити. Чи не хочеш ти знову бути щасливим?

Нічого. Ні шепоту, ні гудіння, навіть не погляду. Тімбер Спрус, той милий хлопець у якого вона колись закохалась, проігнорував її тихе благання. З тим же успіхом вона могла сказати взагалі нічого. Твайлайт заплющила очі і спробувала пригадати той час, який був не так давно,

коли він хапався за кожне її слово, наче її голос був свого роду магією. Вона згадала зачаровані, закохані очі. Вона згадала любовні пісні біля вогнища, солодкі поцілунки перед роботою, радісні обійми коли та приходила додому і ночі, сповнені комфорту та теплоти.

Вона розплющила очі і побачила нерухомість. Відсутність емоцій. Незацікавленість, лень; тяжка рука депресії не знає кінця. Врешті, вона повинна зустрітися з жорстокою реальністю; двері були зачинені, можливо, назавжди. Сансет була права, не буває щасливих кінцівок для усіх.

Але історія ще не була завершена. Хоч слова були на смак наче попіл, вона прокашляла їх.

— Я йду. Я з-забираю Корону.

Твайлайт відійшла назад, дивлячись на нього, молячись про себе, що він відреагує. Він не реагував і сльози почали затуманювати її погляд.

— Якщо ти вирішиш, що тобі потрібна чиясь допомога, я... я знаю людей, з якими ти зможеш поговорити.

Ще один крок. Тімбер повернувся до бринчання мелодії без ритму.

— Якщо ти захочеш відвідати Корону, тоді це добре. Тільки тоді, коли я буду знати де ми будемо жити.

Вона була вже біля дверей, рука на дверній ручці. Вона дивилася на нього, затамувавши подих, бажаючи якоїсь реакції. Не було жодного.

— Ти хоча б не попрощаєшся з нею? Скажеш щось? Будь-ласка?

Минали секунди, затьмарені лише шумом його інструменту. Твайлайт важко зітхнула й відчинила двері.

— Прощавай, Тімбер. Мені шкода, що я не змогла дати тобі те, чого ти хотів.

Він не відповів і вона нарешті зачинила двері. Притиснувшись до них, вона заплющила очі і стримувала схлипування. Корона була прямо тут, вона знала. Вона повинна стримувати це, незалежно від того, як би сильно дівчинці закопаної всередині неї не хотілося накинутися, кричати і

плакати. Глибокий подих. Стискання та розстискання руки. І знову. І знову.

Її погляд все ще був розмитий, коли вона нарешті розплющила очі. Її думки змінювались з відчуженого чоловіка до двох жінок, яких вона зустріне сьогодні вночі. Ця частина була важкою. Наступна може бути ще складніше. Чи зможе вона? Вона не мала жодної гадки, що погрожувало їй повернутися до тремтіння знову. Але вона востаннє різко вдихнула й розправила плечі.

— Добре.

***

Притиснувшись до кухонного столу з чашкою гарячого чаю у одній руці, Сансет дивилась, як її гостя намотує круги по підлозі.

— Мені здається, що пора брати гроші за такого роду послуги.

Реріті навіть не сповільнилась. Вона вийняла палець із рота, на якому вже з'явилась ямочка від постійного покусування.

— Мені дуже шкода, Сансет, але я не знаю до кого ще можу звернутися.

— Ага, я зрозуміла. І це нормально.

Сансет поглянула на годинник її.

— Але просто до твого відома: Твайлайт буде тут десь через годину.

Це змусило її зупинитися. Реріті поглянула на неї, наче баран на нові ворота.

— Т-Твайлайт? Йде сюди? Навіщо?

Сансет скривилась.

— Судячи з усього, Тімбер Спрут психічно не здатний піклуватися про Корону.

— Бідолаха.

Реріті возилась зі своєю сорочкою, яка, звичайно ж, була такою ж бездоганною, як і її ділова спідниця і туфлі на підборах. Вона виглядала так, наче тільки прийшла із офісу. В суботу. Знаючи її, вона скоріше за все так і зробила; робота була одним з її способів заспокоєння, хоча ефективність на цей раз можна поставити під сумнів.

— Важко повірити в те, що втрата табору так сильно вплине на нього. І я ще думала, що його сестра повинна бути нав'язливою.

— Каже дамочка, яка тут круги намотує у мене в кухні.

Реріті стиснула кулаки і потрясла ними, заплющила очі і простогнала.

— Ох, не нагадуй! Я просто не знаю, що робити, і що гірше, все це моя провина.

— Пробач мене? Твоя провина?

Відставивши кашку у сторону, Сансет встала рівно і підійшла.

— Що із цього всього є *твоєю* провиною?

— А як воно не може бути?

Реріті махнула рукою і продовжила намотувати круги.

— Це я, хто розмістила рекламу у газеті, на яку відповіла Твайлайт. Це я прийшла до неї. Я фактично скористалась цією бідною дівчиною! Їй було погано і вона шукала когось для допомоги і моєю відповіддю було фліртувати з нею? Ох, Сансет, що зі мною не так?

Сансет ще не була впевнена, що хоче стати жінці на шляху. Реріті була в ударі, і, іноді, краще дозволити комусь випустити пару, перш ніж втручатися.

— У тебе був місяць, щоб припинити це, як і у Твайлайт. Вона могла б сказати «ні» у будь-який момент.

— Чи могла вона, Сансет?

Розвернувшись, Реріті розвела руки в сторони.

— Я не впевнена в цьому. Вона в розпачі, я відкрилась їй, але, можливо, це більше було більше схоже на пастку, в яку вона потрапила без можливості врятуватися!

Вона зіщулилась й потерла чоло елегантним перламутровим пальцем.

— Я зараз не відмовилась би від морозива.

— Якщо ти бажаєш, то у мене є...

Реріті миттєво відвернулась в сторону і тицьнула рукою у подругу, задерши носа у позі заперечення.

— Не спокушай мене, нечестиве поні створіння! Я повинна бути у найкращій формі сьогодні вночі і ти...

Око відкрилося, щоб скося поглянути на Сансет.

— Можливо, шоколадна помадка?

Через дві хвилини, жінка сиділа на іншій стороні обіднього столу, з відерцем шоколадного морозива з м'ятою між ними. Вони відмовилися від тарілок, по черзі занурюючи прямо в відерце своїми ложками.

— Не шоколадна помадка.

Помітила Сансет з посмішкою.

— Але підійде, дякую.

Реріті просунула переповнену ложку між губ. Підклавши руку під щоку, вона спитала.

— Що мені робити, Сансет? Якщо Твайлайт і я пройдемо через це, тоді Рейнбоу...

Її погляд впав на стіл.

— Я жахлива подруга. І жахлива дружина.

— Ти не жахлива подруга чи дружина, Реріті. Ти просто...

Сансет махала ложкою у повітрі, намагаючись підібрати слово.

— Людина.

Її подруга захрипіла і знову занурила ложку в морозиво.

— Я б зараз могла зробити порівняння про людей і поні, але мені здається, що я і так наробила багато шкоди моїм друзбам.

Сансет засміялась би, якби її подруга не виглядала такою пригніченою. Обсмоктуючи морозиво, вона поміркувала над ситуацією. Як вона взагалі може допомогти тут? У випадках наче цього, вона майже повністю жалкувала, що була самотня, через що їй бракувало особистого досвіду. Вона ненадовго подумала, чи не використати свої емпатичні здібності, щоб краще зрозуміти думки Реріті, але придушила це бажання. Реріті не запропонувала щоб їй допомогти, і вона присягнулась використовувати свої сили для таких випадків тільки якщо вони запропонують.

Тому все, що у неї залишилося, це роки курсів психології і робочий досвід. І вона знову поскаржилась про себе, що весь її досвід пов'язаний з підлітками. Це була куди більш «доросла» проблема, ніж вона звикла. І все ж, їй треба запропонувати Реріті *хоч щось*. Вона може бути жилеткою в яку можна поплакати, але вона все ще бажає допомогти, якщо це можливо.

Ігноруючи те, що це неможливо, вона з'їла ще одну ложку морозива, перед тим як знову заговорити.

— Реріті, ти дійсно віриш, що кинути Рейнбоу це найкраще рішення для вас обох?

На її подив, відповідь прослідкувала одразу.

— Так.

Впевненість відповіді Реріті одразу ж зникла.

— Але я не хочу нашкодити їй, якщо це можливо. Я також не хочу шкодити Твайлайт. Я м-маю на увазі, що як я просто погана в цьому? Що як Твайлайт і я зідемося разом, щоб потім дізнатися, що нічого із цього не вийде? Я не хочу, щоб Твайлайт знову опинилась в поганих відносинах. І Рейнбоу?

Зіщулившись, Реріті засунула ще одну ложку морозива, щоб приховати хриплий стогін.

— Це розіббе їй її слодке, віданє сердце!

Проковтнула.

— Вона почне ненавидіти мене після цього, я знаю це.

Сансет простягнула свою руку, щоб схопити за руку Реріті, не здивувавшись, що Реріті схопила у відповідь.

— Це зробить їй боляче, ти права на цей рахунок. Але це буде боліти ще більше, якщо ти будеш затягувати з цим. Особливо коли Твайлайт вже погодилась на це.

— Я знаю. — прошепотіла Реріті, забувши про морозиво, зустрівшись поглядом Сансет.

— Я знаю, але мені від цього не легше. Як мені це зробити, Сансет? Як я так можу спеціально зробити боляче одній з моїх найкращих подруг?

— Пам'ятаючи про те, що ти це робиш заради її ж блага. — Спокійно відповіла Сансет.

— Знаючи, що ніхто із нас не буде щасливим, якщо це продовжиться. — Подумала Реріті.

Реріті пожувала губу. Реріті дотягнулась так, наче хотіла наповнити ще одну ложку, але завагалась.

— І... І якщо вона буде мене ненавидіти за це?

Тільки сила волі і кілька років практики зупинили Сансет від здригання на цю пропозицію. Вона, як ніхто інший, знала, якою може бути Рейнбоу, коли стикається з речами, які їй не подобаються. Але у той же час...

— Рейнбоу наша подруга і сама вірна людина що я знаю. Без сумніву, спочатку їй буде важко, але з часом, думаю, вона зрозуміє твої причини.

Ложкою постукали кілька разів по краю відерця. Реріті дивилась на нього, її тонкі пальці стискали руку Сансет, наче сам рух міг трошки заспокоїти її.

— Сподіваюся. — прошепотіла вона.

— А-але, якщо мені знадобиться втратити її як друга, щоб вона була щаслива, тоді...

— До цього не дійде.

Сансет заспокійливо стиснула її.

— Я обіцяю. Навіть якщо на це знадобиться кілька років, ми це подолаємо.

— Звісно.

Реріті облизнула губи і впустила ложку в морозиво.

— Звісно.

Вона повільно відпустила руку Сансет і підвелась.

— Мені треба йти. Не хочу, щоб Твайлайт побачила мене у такому вигляді, і я хочу бути у себе в квартирі, коли вона або Рейнбоу прийдуть туди.

З ще одним довгим подихом, вона зустрілась з поглядом Сансет.

— Дякую. Вибачаюсь, що ось так раптово скинула усе це на тебе і одразу пішла, але мені дійсно треба вимовитися.

Сансет хихикнула доки встала, обійшла невеличкий столик і міцно обійняла тремтячу жінку.

— А для чого ще потрібні друзі?

Рейнбоу Деш витріщалась на двері в її квартиру. Дорожня сумка була у неї на плечі, в ній був лише її одяг, і він все ще був важким, наче в ньому була пара цеглин. Її плечі опустилися. Її голова залишалась піднятою, але тільки завдяки силі волі. Сила волі, якби вона не хотіла цього признати, була зараз не така вже і сильна, власне це і було причиною чому голова піднята лише на половину.

Реріті була там. Вона сказала, що у неї є «важлива справа» яку треба обговорити. Рейнбоу звикла до «нам треба поговорити» і «треба щось придумати», але «важлива справа» було вперше. Вона не змогла зрозуміти це від Реріті. Це багато чого може означати, як хорошого, так і поганого. Але навіть якби повідомлення дійшло до неї у текстовому вигляді, інтуїція Рейнбоу відказувала їй, що це не буде розмова про щось хороше.

Якщо вона піде прямо зараз, то ніхто не буде знати, що вона майже дійшла додому. Вона могла б сказати, що тренер покликав її для чогось. Один з її товаришів по команді травмувався або... Ні, у бійці! Так, бійка у барі, це відбувається час від часу, так? І тоді вона застрибнула туди і... і...

З довгим вдихом, Рейнбоу дотягнулась до ручки дверей.

— Все буде не так і погано. — пробурмотіла вона.

— Тобі треба навчитися не панікувати над всякими дрібницями, Рейнбоу Деш.

Пропозиція не змогла полегшити голки, що бігли вгору-вниз у неї по спині, але цього було достатньо, щоб вона відкрила двері. Вона через силу випрямила плечі та натягнула посмішку на обличчі. Якщо Рейнбоу Деш збирається прийти додому до її дружини вперше за останні кілька тижнів, вона збирається бути спокійною під час цього.

— Ей, Рері! Я...

Жінка сиділа на одному з стільців у вітальні і вона не була дружиною Рейнбоу. Голова Твайлайт Спаркл піднялась, її очі були широкі як п'ять копійок. Їх рот був відкритий, наче щоб закричати, але вона просто прокашляла це бажання; вона почала кашляти так, наче проковтнула щось огидне, майже випустивши склянку із рук. Рейнбоу швидко відреагувала,

впустивши сумку на підлогу, спішившись постукати по спині подруги. Цього було достатньо, щоб Твайлайт прокашляла те, щоб вона там не проковтнула, і довго зітхнула.

— Ти у нормі, Твай?

Кілька подихів пізніше Твайлайт підвелася й тривожно посміхнулася.

— Т-так, пробач. Ти просто мене налякала.

— Без проблем.

Рейнбоу оглянула кімнату. Вона була пофарбована в легку світло-кремовий колір. Ціла стіна була присвячена її трофеям, так само як і вирізки з газет з ігор і спортивних подій в яких вона приймала участь. Протилежна стіна була схожа на цю, але з більш витонченими декораціями, там були дорогі картини, цоколь з великим рубіном, і вирізки з нагородами Реріті. Якими б різними вони не були, ця кімнату була нагадуванням, що у них обох доволі роздуте его.

Її кроки було майже не чутно на килимі. Рейнбоу обернулася назад до Твайлайт. Вона очікувала обіймів чи щось такого, особливо враховуючи як рідко вони бачать одне одного. Твайлайт навіть не встала. Це само по собі вже було тривожним дзвіночком у голові Рейнбоу, але вона зберігала спокій. Доки Твайлайт пила воду із її глибокого стакану, вона пішла узяти нею ж кинуту сумку і знову закинула на плече. Усе ще повернувшись спиною, щоб приховати свою невпевненість, вона запитала.

— То, що привело тебе сюди? Просто в гості прийшла?

— Я... Ну, якщо тобі треба знати...

Рейнбоу обернулася, щоб поглянути на жінку. Вона тільки зараз помітила, що Твайлайт була... вбрана. Не так особливо як це робить Реріті, але точно краще ніж Рейнбоу у звичайний день. Облягаюча спідниця зі скошеним низом, половина якої опускається нижче колін, а друга — вище, і фіолетова сорочка з коміром під гарним кардиганом. Макіяж і сережки, але без високих підборів. Тому... можливо як Реріті у звичайний день. Окрім волосся. Реріті ніколи не складала волосся у «булочку». Окрім одного разу, заради експерименту. Їй не дуже сподобалося.

Рейнбоу не впевнена, чи відноситься це якимось до «важливої справи» Реріті. Чи зупинилась Твайлайт тут заради неочікуваного візиту, руйнуючи плани Реріті? Ні, це неможливо. Тоді для чого вбиратися? Це було пов'язано. Якимось. Але якщо це пов'язано з Твайлайт, не може ж все бути настільки погано. Можливо вона не правильно зрозуміла настрій Реріті у тому повідомленні. Так, мабуть саме так.

Полегшено усміхнувшись, Рейнбоу запитала.

— Ми кудись збираємось чи щось таке?

Тривога зникла з обличчя Твайлайт, змінивши на збентежений погляд.

— Збираємось?

— Таак, кудись.

Рейнбоу знизала плечима й показала на одяг Твайлайт.

— Ти виглядаєш так, наче кудись збираєшся. У нас вечеря десь? І де Реріті?

— Я тут.

Реріті обрала цей момент, щоб проскочити через двері у кухню, з стаканом води у кожній руці. Саме проскочила. Реріті ніколи не «ходить» нікуди, вона занадто для цього граціозна. Це було одне з тих речей, які колись захоплювали Рейнбоу. Вона так ніколи і не зрозуміла, як вона це робить.

— Доброго вечора, Рейнбоу. Я не очікувала на тебе ще десь півгодини.

Таємниця поглибилась. Реріті не була вбрана. Взагалі, Реріті завжди вбиралась, але кілька років з її дружиною навчили Рейнбоу, що Реріті вбирається по різному для різних випадків. Ця Реріті зі своєю простою діловою спідницею та жовтою блузкою була у своєму повсякденному режимі. Тому, ні, нікуди не збираються. Що було полегшенням, бо останнє, що Рейнбоу хотіла після шестигодинного перельоту, так це йти у один з вишуканих ресторанів Реріті, де щоб наїстися треба замовити п'ять порцій. Але вона все ще не знала, що дійсно відбувається, і це почало турбувати її.

Час перевірки. Рейнбоу відкинула свою сумку вбік, дозволивши їй безладно впасти на їхній диван, і потягнулася, перш ніж плюхнутися назад на ту частину, яку її сумка не покривала. Увесь акт був розроблений таким чином, щоб бути максимально неохайним, аж до того, щоб підперти одну ногу на підлокітник, щоб вона була широко розставлена у те, що Реріті, безсумнівно, вважала б «не гідним для леді».

Її дружина навіть не здригнулася. Реріті поклала стакана на кінець столу поруч з ногою Рейнбоу і сіла у крісло поруч з Твайлайт, наче нічого не сталося. І Рейнбоу, знаючи, що вона виглядає як незграба і що їй *дійсно* потрібен душ, раптово насторожилася. Тут щось було не так. Твайлайт вбрана і виглядає так, наче її піймали на гарячому. Реріті стоїчна, навіть не намагається поговорити.

Щось було не так, і вони обидві були з цим пов'язані. Рейнбоу відчувала себе не комфортно через те, що вони нічого не пояснюють. Повинна вона щось сказати? Спитати? Що буде занадто прямолінійно, а що ні? Розмовляти прямо до Реріті буде наче перейти мінне поле. Звернутися одразу до обох? Це буде наче кошмаром.

Але, хоча б, вона відчувала себе впевнено, що це не вона була джерелом проблеми. Вона сіла, зробила ковток води... ні, випила всю воду. Вона відчувала спрагу більше, ніж їй здавалося. Глибокий вдих.

— Народ, що відбувається?

Твайлайт схилила голову, і вона відпустила щось середнє між писком і стогоном.

— Я... я м-маю на увазі...

Делікатна, ідеальна рука доторкнулась до плеча Твайлайт, спонукаючи її промовчати. Твайлайт стиснула руки між колінами й не могла зустрітися з поглядом Рейнбоу.

Реріті ж могла. Її голос був твердим, наче тоді, коли вона намагалась тримати під контролем свої емоції.

— Рейнбоу, Твайлайт покинула Тімбер Спруса сьогодні.

Які б передумови Рейнбоу не мала про сьогоднішню ніч — вони усі вилетіли у вікно. Вона рівно сіла і відчула, наче повітря покидає її. Вона

прийняла лагідну, винувату позу, як у Твайлайт, і відчула, як усе стало на свої місця, але образ, який утворився, залишив її порожньою.

— Ой. Ой, Твайлайт, я... Боже, це відстій. Мені так шкода.

Вона знала, що Тімбер був у відчаї ще відтоді, коли він втратив табір, але вона ніколи не очікувала, що все зайде на стільки далеко.

Коли Твайлайт дивилася лише на свої коліна, Реріті лагідно заговорила.

— Це почалось ще давно, але тепер з цим покінчено. Тобі не треба звинувачувати себе.

Рейнбоу не була впевнена, як це пов'язано з нею. Її подрузі було тяжко і вона хотіла обняти Твайлайт, але було щось не так у тому, що у цей час вона і Реріті були тут, щось її турбувало. Здавалося, що вона втрутилася б, якби спробувала. Це відчувалось не правильно, але вона не збиралась робити помилок. Не зараз, не з чимось дуже важливим. Тому замість цього, вона відволікла себе іншою думкою, такою ж важливою.

— А що з Короною?

Це зрештою спонукало Твайлайт заговорити, хоча вона мовчала про це.

— Вона сьогодні у Сансет. Я... Я попрохала заздалегідь.

Вона стиснула свої руки разом, наче намагалась витягнути якийсь сенс із повітря.

— Я не знаю, як я збираюсь сказати їй про це.

— Все буде нормально, дороженька.

Реріті стиснула її плече.

— Ми впорасмося з цим. Одна справа за раз, добре?

Рейнбоу відчувала себе осторонь. Вона не була впевнена, добре це чи ні.

— Так. Ми тут для тебе, Твай. Якщо тобі щось потрібно. Ми за тобою.

Вона поглянула на Реріті.

— Я можу почати прибирати для неї кімнату для гостей.

Очі Реріті порхали із сторони в сторону, наче метелик, який не впевнений де приземлитися. Вона збиралась почати говорити, але тут же зупинилась. Тепер же це була Твайлайт, яка прийшла на порятунок,

схопивши руку на її плечі. Дві жінки обмінялись поглядами, які збентежили Рейнбоу. Вона знала, що вони про щось розмовляли між собою. Все це почуття відсторонення почало вже дратувати, але вона нічого не сказала; ця ніч була про Твайлайт і не про її дурні почуття.

Нарешті, Реріті віднайшла свій голос.

— Насправді, я збираюся забрати Твайлайт з собою у мій пентхаус у центрі міста.

У Реріті був пентхаус? З кого Рейнбоу кепкує, *ну звісно ж* він у неї був. Вони так багато грошей заробляли, що мати ще один дім біля роботи не здавалася чимось особливим. Реріті розпоряджалась їхнім бюджетом, вона була більш відповідальна з грошима.

— Добре, це круто. Я можу допомогти.

— Ні, Рейнбоу. Тільки Твайлайт і я.

Те, як Реріті сказала це, змусило її зависнути. Це було наче... наче вона боялась реакції Рейнбоу. Але чому? Насупивши брови, Рейнбоу нахилилася вперед, спершись ліктями на коліна, і придивилася до пози своєї дружини. Метушлива, наче новачок, коли команда була на межі поразки.

— Я хочу допомогти. Ти ж не можеш попросити мені просто покинути Твай у цьому стані.

Реріті сіла рівно, але Рейнбоу знала її дуже довго, щоб зрозуміти, що ця демонстрація впевненості лише постановою. Було щось таке в тому, як вона однією рукою тримала підлокітник, її ідеально доглянуті нігті впивались у м'яку подушку.

Твайлайт, повинно, теж помітила це. Вона повернулася до неї із чимось посередині страждання і турботи.

— Реріті, тобі не обов'язково...

— Ні.

Реріті, ймовірно, хотіла, щоб це прозвучало твердо, але напруга в її голосі була занадто очевидною.

— Ти була сьогодні дуже хороброю. І мені теж варто бути хороброю.

Тривожні дзвіночки повернулись назад, гучніше ніж коли-небудь. Про що Реріті повинна бути хороброю? Це було про Твайлайт, яка покинула Тімбера, про Твайлайт, якій якій зараз тяжко. Це ж не було, наче Реріті... Рейнбоу відчула, як холодне кров. Вона ледь не звелася на ноги, але зуміла втриматися. Це ж не було те, про що вона думає. Це ж не була та жахлива думка, яка не дає їй спати по ночам. Їй просто треба видихнути, дозволити Реріті сказати те, щоб вона там не збиралась сказати. Тоді вони зможуть допомогти Твайлайт і...

— Все скінчено, Рейнбоу. Я збираюся пожити з Твайлайт певний час.

Ці слова пролунали без фанфар чи чогось схожого на кульмінацію. Вони вискочили із Реріті наче повітря із кульки, швидкі та гострі, які залишили жінку спущеною. Вони змили Рейнбоу, наче цунамі, і її захист майже посипався від зіткнення. Ні. Ні, вона просто не зрозуміла. Реріті не правильно це сформулювала. Вона не мала на увазі...

Але Рейнбоу все бачила. Те, як Реріті всілась в крісло. Її сльози погрожували почати втікати. Як вона схопила руку Твайлайт смертельною хваткою, коли та потягнулась втішати. Її очі не зустрічалися з поглядом Рейнбоу. Чому вони не зустрічалися з її? Вона бажала побачити її очі, щоб вони сказали їй, що все це не правда, що це просто дурний розіграш. Реріті б не стала робити такий розіграш, але... але...

— О-ось так просто?

Горло Рейнбоу настільки стиснулось, що вона майже не могла видавити із себе слів.

— Рері, я... Ми... Ти не можеш так просто...

— Не роби вигляд, наче це сталося одразу — пробурмотіла Реріті, все ще не в силах дивитися їй в очі.

— Ти, як і я, прекрасно знаєш, що це почалося ще давно.

Дуже давно. Як Тімбер і Твайлайт. І це було правдою. Розум Рейнбоу мимоволі пройшовся по спогадам тих днів, які були уже в далекому минулому, коли було достатньо одного погляду на це вродливе, біле лице під тими ідеальними фіолетовими кучерами, щоб запалити її серце. Коли востаннє блакитні очі Реріті дивилися на неї з чимось схожим на тугу?

Або Рейнбоу була схвильована прийти додому? Так, це почалося ще давно.

Страх пронісся по Рейнбоу, наче потяг, і ривком підняв її на ноги.

— Почекай! Нічого ще не завершилось. Не завершилось! Я... я намагалась, Реріті. Ти *знаєш* це! Я просто... Нам просто треба повернути це. Те як було раніше. Воно десь тут, повинно бути тут.

Твайлайт з'їжувалась так, наче на неї нападають, але вона не посунулась від Реріті. Чому вона вела себе такою винною? Це вже навіть не про неї!

— Це все пусте, Рейнбоу.

Реріті схилила голову, низько опускаючись і виглядаючи виснаженою.

— Ми не можемо більше прикидатися. Я не можу. Ніхто з нас не щасливий, і я хочу щоб ми були щасливі.

— Покинувши мене?

Схрестивши руки на грудях, Рейнбоу захрипіла.

— Це зробить на обох ідеально щасливими, ага?

— Я знаю, це боляче Рейнбоу. Повір мені, я знаю, але...

— *Ні!*

Рейнбоу тупотіла й розмахувала руками, не маючи кращого засобу передати своє розчарування. Реріті і Твайлайт обидві дивились на неї, наче стомлено очікували, наче вона реагувала саме так, як вони і очікували, і через це їй хотілося кричати!

— Ні-ні-ні-ні, перестаньте на мене так дивитися! Це не скінчиться ось так, добре? Ми ідеально підходимо одне одному, Реріті. *Ідеально!* Чи ти пам'ятаєш про це?

Вона простягла до дружини руки, як колись, коли потребувала допомоги та розуміння.

— Ідеально. Світ у нас під рукою. Ми можемо робити все що завгодно, доки ми разом. Ти і я, команда. Найкраща команда! Ми просто досягли засухи у наших відносинах. Таке... таке відбувається. Чи не так?

— Засуха.

Хватка Реріті ослабла на Твайлайт, але вона не відпустила руку. Цей виснажений вигляд залишився міцно вкоріненим.

— Це ось так ти називаєш? Це означає те, коли пара може місяцями навіть не обмінюватися повідомленнями? Коли останній раз ми промовляли ці слова, Рейнбоу?

Руки Рейнбоу впали, доки вона дивилась на жінку, з якою була одружена шість років. Слова зіскочили з її губ.

— Я кохаю тебе.

Вони були сухими. Порожніми. Вона ненавиділа як вона звучали, тоді чому вона не може сказати це правильно? Вона знала, як правильно це сказати.

Завчена відповідь Реріті однаково не вражала.

— Ну звісно ж, я же приголомшлива.

Вона здригнулася, наче промовляння цих слів було агонією, а потім прошепотіла.

— Я кохаю тебе.

— Я знаю.

Гра. Жарт. Щось, що колись викликало у них обох посмішки.

— Я неперевершена.

Рейнбоу не могла згадати, коли останній раз казала це, особливо, коли вона це казала осмислено. Її очі горіли, і вона не докладала зусиль, щоб боротися з цим.

— Я не почуваюсь неперевершеною.

Реріті стояла. Як завжди з витонченістю. Колись це значило так багато для Рейнбоу. І з тією ж елегантністю, вона поклала руки на плечі Рейнбоу.

— Вибач, Рейнбоу Деш. Я не вірю, що існую спосіб виправити це.

Рейнбоу запевнила себе, що повинна обійняти у відповідь. Можливо, якщо вона обійме Реріті дуже сильно, вона прокинеться і все це буде лише дурним сном. Але її руки не ворухнулись. Дурні руки, наче вони знають краще за неї. Вона боролась з бажанням ридати.

— Я дала о-обіцянку. Урочисту обітницю. Ти і я, разом. Будь-ласка. Дозволь мені дотримуватися обітниці.

— Це не твоя вина, Рейнбоу.

Щось у цій фразі повернуло жар, і наступні слова Рейнбоу тріснули, як батогом.

— Тоді чия?

Вона з бурчанням відійшла від Реріті й потерла очі.

— Твоя? Я впевнена, що не вина Твайлайт!

Писк Твайлайт нагадав Рейнбоу, що у них була гостя. Вона обернулась до жінки, згадуючи через що пройшла Твайлайт, і раптово забула, з чим вони спочатку повинні були розібратися. Її подруга дивилась на них так, наче Рейнбоу наставила пістолет.

— Воу, Твай, заспокойся! Це не так, я м-маю на увазі, що я не звинувачую тебе. Я знаю, що ти типу тут посередні чогось, і я і Реріті типу затьмарюємо увагу з тебе на, ем...

Рейнбоу не мала гадки, як розвивати цю думку. Вона стиснула руки і застогнала. Сльози стікали у неї по щоках, Твайлайт виглядала так, наче її знову спіймали на крадіжці магії, і Реріті дивилась на неї у очікуванні. Її стара травма плеча почала нагадувати про себе, як і завжди, коли вона була у стресовій ситуації, і вона почала протирати його.

— Це сама не крута ситуація, в яку я колись потрапляла.

— Заниження цілого десятиліття, дороженька.

Реріті не змогла сказати це зі своїм звичайним захопленням. Можливо, відчайдушна спроба підняти настрій.

— Добре-добре.

Рейнбоу блиснула поглядом на дружину.

— Я признаю, між нами все не так, як було раніше. Це... всрато. Але, дідько, я дала обіцянку! Я не йшла під вінець і промовляла усі ці обітниці і вбиралась в все це, щоб здатися, коли щось піде не так. Я казала, що ми будемо разом, Реріті, і я це мала на увазі!

Поза Реріті була класичною: рука на підведеному стегні, очі примружені, брови насуплені, ноги злегка розсунуті, губи тонкою лінією. Це був її «лекційний» погляд, який був добре знайомий Рейнбоу, хоча вологість за очима була незвичною.

— Це все? Ти хотіла бути зі мною лише тому, що не хотіла порушити обіцянку? Не тому, що ти кохаєш мене, або я тому що я велика частина твого життя? Це обіцянка змушує тебе боротися у цій вже програній битві.

Ох, як же довго Рейнбоу заперечувала це. Вона знала, що вона наробила, знала, як саме це сталося. Її розум був у пошуках відповіді, яка не зробить усе тільки гірше, але кожний аргумент, що проскакував подумки, був фальшивим, не справжнім.

Колись, Рейнбоу була у захваті прийти додому до своєї дружини. Вони обіймалися на дивані і розповідали одне одному про свої подорожі, обмінюючись поцілунками. Це була сама яскрава частина її життя. Вона дзвонила їй просто щоб знову почути чарівний, ідеальний голос Реріті. Тепер же, її телефон залишався тихим, диван холодним. Вона почувала полегшення, коли приходила додому і її дружини там не було, що означало, що не буде жодних незручностей цілий день. Якщо так подумати, то, можливо, Реріті купила пентхаус по тій же причині.

Колись, Рейнбоу віддала би все, щоб провести ще кілька хвилин зі своєю дружиною. Вона покидала тренування раніше, приходила на них пізніше. Одного разу, вона навіть непомітно пропустила гру, щоб здивувати Реріті вечерею при свічах. Її майже не поміняли через цей маленький трюк, але воно того було варто! Тепер же, майже все що вона робить для Реріті, було нічим більшим ніж рутинною. Небажаний обов'язок, вистава, щоб підтримувати старі часи.

Колись, Рейнбоу кохала Реріті і все про неї. І тепер, вона дивилась у ці блакитні очі, які благали її на якусь відповідь, вона була змушена прийняти правду. Правду, що вона намагалась втекти від цього вже цілий рік.

Що ж, остання спроба: доки Реріті могла сказати щось проти, Рейнбоу схопила її руки і поцілувала її. Її губи працювали, руки тинялися, її серце

калатало. Але серце Реріті не реагувало на цю пристрасть, лише жахливий біль, відчай, що роз'їдав душу Рейнбоу. Реріті не реагувала. Чому Реріті не цілувала у відповідь? Чому вона не тримала її як колись? Де була пристрасть?

Рейнбоу знала, навіть коли масажувала ці губи своїми. Не було пристрасті. Реріті не могла правильно зреагувати, тому що тільки Рейнбоу прикидалась. Важке, холодне й тверде усвідомлення осіло в її грудях. Тепер же все, що вона хотіла, це покінчити з цим почуттям — нікчемності. І, нарешті, вона зупинилась. Вона поклала лоб на плече Реріті і потрясла, не намагаючись боротися зі сльозами.

Реріті відступила, легко вирвавшись із слабкої хватки.
— Пробач, Рейнбоу.

Хоча б, вона звучала правдиво. Більш правдиво, ніж Рейнбоу. Не дивлячись вгору, Рейнбоу пробурмотіла.

— Невже нема нічого, щоб я могла зробити? Будь ласка. Будь ласка, Реріті.

— Я не збираюся жити у брехні.

Слова Реріті містили в собі все співчуття правди та весь сум поразки.

— І ти теж не повинна. Я... я сподіваюсь, що ти це колись теж зрозумієш. Я сподіваюсь, що це призведе до щасливого майбутнього, для обох з нас.

Рейнбоу не сказала нічого. І що взагалі вона повинна була сказати? Вона була невдахою. Не буде щасливої кінцівки, не буде яскравого майбутнього. Якщо вона залишиться тут, вона може зробити щось, чого не варто, можливо, навіть боротися ще більше. Якби вона не була засмучена, вона все ще збиралась кривдити Реріті, хоча б, не більше, ніж вона завдала шкоди через свою дурість, нікчемність. Їй треба піти геть.

І вона так і зробила, спотикаючись вийшла із вітальні і далі по коридору. Вона майже відкрила двері у спальню, але зупинилась. Спогади про те, як вона обіймалась з Реріті під знайомою ковдрою, заповнювали її затьмарений розум. Вона спіткнулась, вдарившись об стіну. Світ довкола обертався. Чому світ обертався? Він забрав з собою її шлунок. Рейнбоу

побігла у кімнату для гостей, їй знадобилось кілька спроб, щоб дістатися дверної ручки. Її рука прикривала її рот, щоб... щось не вийшло із нього.

Вона не дійшла до сміттевого баку. Тепер же вона заблювала килим. І своє взуття. Рейнбоу все рівно пішла до сміттевого баку, сівши на коліна перед ним, випльовуючи огидний смак. Вона продовжувала блювати, усе тіло тремтіло від спазмів, лоб притиснутий до стіни. Ридання приєдналося до періодичного кашлю. Її обітниці продовжували кружляти навколо її черепа, мерзенний наспівуючи, і це супроводжувалось усвідомленням того, що вона була провальною дружиною. Провалом. Тотальним, повним провалом.

— Н-назавжди. — простогнала вона.

— Ми повинні були покохати одна одну. Назавжди!

Вона вдарила стіну.

— Це те, що я сказала. Це те, що я пообіцяла.

Що змінилось? Чому? Як? Звісно, якби вона зробила щось по-іншому, то можна було б це виправити. Але що саме по-іншому? Можливо вона була занадто дурна. Можливо вона могла б запропонувати щось. Можливо якби вона була вдома частіше, або... або... або що? Де була ця магія, яка могла б виправити цю проблему?

Повільно, Рейнбоу знову випрямилась. Якою б відповідь не була, було вже пізно. Занадто, занадто пізно. Витерши рота, вона піднялась на хиткі ноги і обернулась. Кімната для гостей, точно. Вона побігла туди. Її очі спустились на безлад, що вона наробила на підлозі. Реріті вб'є її, якщо побачить це. Чи не так? Реріті... Реріті...

— Реріті.

Можливо, все ще *не* було пізно. Можливо, якщо вона поквапиться, вони зможуть поговорити ще, знайти спосіб виправити це. У них є Твайлайт, ця яйцеголова зможе все виправити! Окрім власного шлюбу... але «попитка-не-питка», так? Сповнена новою силою, Рейнбоу побігла у кімнату, щоб знайти...

...порожню вітальню.

— Твайлайт? Р-Реріті?

Ніхто не відізвався. Вона пішла на кухню. Порожньо, окрім трьох стаканів, помитих і залишених у раковині. Рейнбоу витріщалась на ці стакани, вони сказали їй все, що їй потрібно знати. Вони пішли. Реріті пішла. Тільки б Реріті подумала про те, щоб прибрати за собою, навіть у такі тяжкі часи. Вона пішла. Якимось чином, погляд на ці охайні і чисті стакани, вражав набагато більше.

Вона пішла.

Поїздка до пентхаусу була тихою, яка порушувалась тільки приглушеними схлипуваннями від обох жінок. Реріті мовчки провела Твайлайт до ліфта. Тепер же вона сиділа на стільці її балкону, дивлячись на місто знизу. Вона тримала келих шампанського, але зробила лише пару ковтків. Подув прохолодний вітерець, але вона не звернула на це уваги. Все що вона могла, це бачити перед собою обличчя Рейнбоу із розбитим серцем.

Твайлайт зайшла через двері. Її волосся було мокрим і розпущеним, і на ній був один із білих халатів Реріті. Він був занадто великим для неї, тому він телепався по підлозі, але це не бентежило Реріті. Жінка сіла на стілець поруч з Реріті, притискаючи халат до себе, щоб не було холодно. Певний час, ніхто з них нічого не казав. Вони насолоджувались видом на блискучі вогні світла знизу і холодним повітрям. Партнери у розбиванні сердець.

Прохолодна тиша була перервана не впевненими словами Твайлайт.

— Дякую. Я маю на увазі, за те, що запозичила халат.

Реріті гмикнула у відповідь, сьорбаючи шампанське.

— Завтра прикупимо тобі нового одягу. І Короні теж.

Твайлайт метушилася, гралася мокрим волоссям.

— У мене є одяг. Я просто... мені просто треба його забрати.

— Я можу дозволити новий. — Відповіла Реріті без ентузіазму.

— Немає необхідності повертатись назад. Нам усім. Нам не треба робити це ще більш болючим, ніж ми вже зробили.

Знову тиша. Знову холодний вітерець. Твайлайт налила собі напій у стакан, тримаючи його у руках. Не п'ючи.

— Ми не сказали їй.

Ще одне гмикання від Реріті.

— Я хотіла. Нічого із сьогоднішньої ночі пішло по плану.— Вона зітхнула та подивилась на обручку, яка все ще була у неї на пальці.

— Взагалі нічого.

Твайлайт подивилась на неї. На стакан. На зоряне небо.

— Ми все ще намагаємося це? Чи... чи це теж правильно?

Реріті заплющила очі. Обличчя Рейнбоу у сльозах дивилось на неї. Почуття провини стиснуло її горло, особливо коли вона усвідомила, що її першим бажанням було перестати бачити це жалюгідне, розпачливе обличчя.

— Можливо. Я-якщо ти все ще хочеш. Але...

— Не зараз?

Твайлайт кивнула, її губи насупились, а очі згасли.

— Так. Я не можу зупинитися думати про нього. Про те, що зробила. Робити зараз щось буде...

— Зарано?

— Зарано — погодилась вона зітхнувши.

— Але можливо, коли все почне заспокоюватися.

Її губи доторкнулись до напою, дотик такий легкий, що Реріті сумнівалася, що вона справді відчула смак шампанського.

— Реріті, як ми дізнаємося, що це не завершиться так само? Що як наступного місяця ми подумаємо що у нас щось не так і тоді...?

Вона закусила губу й відвела погляд.

— І тоді все завершиться так само як і сьогодні?

Реріті відкинулася на сидінні, дивлячись на зірки. Вино закружляло в її келиху, коли вона обертала його. Ще один ковток, щоб зняти жало з її грудей. Щоб холодний страх хоч трохи згас. Щоб зробити її трішки сміливішою.

— Я не знаю. — Нарешті зізналася вона, ненавидячи, наскільки тендітно звучав її голос.

— Я не знаю і це мене лякає. Але ти дійсно хочеш здатися через одну катастрофу?

— Чи ти дійсно хочеш ризикнути ще однією катастрофою лише заради того, щоб не здаватися?

Реріті не запропонувала відповідь, тому що вона не знала жодної. Вона почувалась себе тяжкою, наче її тіло було наповнене свинцем. Життя здається таким складним, ніж десять років тому. Навіть п'ять років тому. Вона згадала, як Рейнбоу зробила першу пропозицію. Вона зробила три. Реріті відповіла «так» на кожен з них. *«Все, що відчувається таким же кльовим як і це, заслуговує на те, щоб пережити це кілька разів»*. Якби вони тільки знали...

— Я не хочу спати сьогодні наодинці.

Вона побачила, як Твайлайт дивиться на її вже порожній келих. Хоча щоким в неї боліли, Реріті зуміла їй слабо посміхнутися.

— І це від дівчини, яка була така стривожена у Маргаретвіллі.

Твайлайт у відповідь натягнуто посміхнулася.

— Не так, як ти подумала, розпусниця.

Момент зник швидко, як погляд її вологих очей знову впав вниз.

— Я просто... відчуваюсь...

Реріті дотягнулася до її плеча, щоб доторкнутися.

— Все нормально, Твайлайт. Будь ласка, не важливо що, не забувай, що у першу чергу ми друзі. Звісно ми можемо залишитися разом на ніч. Якщо чесно, я теж не дуже то і хочу бути наодинці.

Взявши цю руку у свою, Твайлайт вдячно кивнула.

— І Рейнбоу... вона буде у нормі. На це може знадобитися певний час, але вона витримає. Друзі у першу чергу, т-так?

Чи буде Рейнбоу у нормі? Реріті не знає. Голос, десь глибоко всередині неї, кричав, що вона не буде в порядку, що їхня дружба була зруйнована після цієї ночі. Але вона заховала його глибоко в себе і посміхнулася.

— Ти права. Вона буде у нормі.

— З часом, усі ми будемо.

***

Сансет ненавиділа дверні дзвінки. Огидний винахід із самого Тартаруса, дверні дзвінки. Неможливо врятуватися від них, ними можна зловживати і ідеально працюють у дві години ранку. Навіть коли їхній власник хоче розбити їх вщент кувалдою. Потираючи очі і впевнившись, що її піжама була хоча б трошки презентабельна, вона, спотикаючись, дійшла до вхідних дверей доки набридливий дзвінок продовжував кричав крізь ніч. Вона молилась, щоб веселий день у зоопарку з Короною достатньо виснажив її, щоб дівчинка не прокинулась через цей гуркіт.

Вона поглянула через вічко дверей і помітила чиюсь різнокольорову макітру. Цього було достатньо, щоб її серце стиснулося, і вона швидко відчинила двері. Це була єдина людина, яка ніколи раніше не приходила до неї по допомогу, з піднятим пальцем, щоб знову натиснути дзвінок і опущеною головою, щоб її очей не було видно.

— Рейнбоу Деш?

Коли барвіста голова піднялась, побачене викликало тихий подих на губах Сансет. Зникла впевнена, самовдоволена подруга минулого. Це обличчя було вкрите плямами від сліз і досі мокре. Її волосся було в безладі, з її носа текли соплі і вона все ще ридала. Кілька жахливих секунд, вони могли лише дивитись одна на одну, одна приголомшена, а інша була більш відкритою, ніж Сансет могла пригадати.

— С-Сансет. — простогнала Рейнбоу.

— Я невдаха. Я н-невдаха, Сансет.

Вона припала до грудей Сансет і заплакала, наче новонароджена дитина. Вона б взагалі впала, якби Сансет не схопила її. Із зітханням, Сансет тримала свою подругу міцно. Вона знала, що все буде погано, але не на стільки. І якщо Рейнбоу була тут, то це означало, що Твайлайт і Періті...

Погодившись на безсонну ніч, Сансет допомогла зайти Рейнбоу в домівку.

— Хочеш кави?

Рейнбоу могла тільки схлипувати.

— Так. Кава. Кава звучить добре.

Двері зачинились, твердо і надійно.